

Κατέφθασε πριν ένα χρόνο, φουντωτός, μεγάλος σε διαστάσεις, μικρός σε ηλικία, ήσυχος. Και απρόσκλητος. Από πιαρατζίδικη χειρονομία, γλυκιά μεν, μαζική δε. Αν η ερώτηση ήταν περί ράτσας, η απάντηση θα πλησίαζε περισσότερο σε αυτή του αγίου Βερνάδρου. Απευθύνθηκα προς μια ευαίσθητη ψυχή μήπως τον ήθελε, πλην όμως τον αρνήθηκε.

Το καλοκαίρι δεν πέρασε άσχημα, αν και αποκλειστικά ανάμεσα σε ενήλικες, η χνουδωτή ζωή του, ήταν κάπως αδιάφορη, εκεί στα θερινά ανάκτορα του οίκου μας. Ακολούθησε όμως ένας ολόκερος χειμώνας δίχως καμιά συντροφιά. Η μοναξιά σημάδεψε με μελαγχολία την απορημένη ματιά του.

Ακίνητοποιημένος, χωρίς παρέα, στην υγρασία και το κρύο, χωρίς κανένα χάδι σε εκείνες τις ατέλειωτες νύχτες. Κάτι μισόλογα μόνον, αραιά και που, στις σπάνιες επισκέψεις μου. Δεν ήταν αρκετά ούτε να αποσύρουν τις τύψεις μου για την μοναχική του τύχη, ούτε πολύ περισσότερο να του αφαιρέσουν την πικρή αίσθηση της εγκατάλειψης.

Πέρασαν οι μήνες με τις μεγάλες νύχτες και ήρθαν, πάλι, οι μέρες με τις μεγάλες ζέστες. Εκείνος μόνος ακόμα, ανένταχτος και κατσούφης. Χωρίς όνομα. Σκάϊλο τον αποκαλούσα, έφερνε λίγο και σε αρκούδι. Μέχρι που, ...μέχρι που κατέφθασε ανθρωπάκι ετών δύο, γένους θηλυκού, βουτηγμένο εκ γενετής στην νοστιμιά, αλλά με χαρακτηριστικά οδοστρωτήρα και φωνή στεντόρεια. Και τότε, πάνω στα πρώτα του γενέθλια πήρε, ο Σκάϊλος, το πιο λαμπρό του δώρο, καθώς αλλάξαν όλα. Για την ακρίβεια τα βρήκε όλα. Προσοχή, χάδια, βόλτες, αγκαλιές.

Κι έτσι, έφυγε. Άφησε την περίεργη ησυχία μιας θερινής κατοικίας, την μοναχική υγρασία του χειμώνα και το μονότονο καλοκαιρινό ήχο από τα τζιτζίκια, περνώντας σε ένα πολύβουο διαμέρισμα της πόλης με την μικρή Μαρία να του μιλά, να τον τραβά, να τον ζουπά.

- «Θα στον επιστρέψω μόλις αποκτήσεις εγγόνια»
είπε εκείνος που η μικρή Μαρία φωνάζει με δόσεις άπειρης σαγήνης «...μπαμπακάα».

Το μέλλον δεν το γνωρίζω, νομίζω όμως ότι δεν έχει λόγους να επιστρέψει. Θαρρώ ότι θα ήταν πιο γοητευτικό αν πενούσε το υπόλοιπο της απαλής ζωής του, δίπλα στην μικρή Μαρία. Η οποία αμέσως τον βάφτισε Ντάνυ Σκυλάκη, ήρωα κινουμένων σχεδίων, παντελώς άγνωστο εις εμέ, μα κολλητός της Πέππα της γουρουνίτσας, όπως εδιδάχθην.

Κι έτσι τώρα πια, με όνομα, με στέγη, με παρέα και προσοχή ο πρώην Σκάϊλος και νυν Ντάνυ Σκυλάκης, θα περάσει ζωή χαρισάμενη. Μέχρι που η μικρή Μαρία θα πάψει να είναι μικρή, θα του δίνει ολοένα και λιγότερη σημασία, καθώς θα αρχίσει να κυνηγά όνειρα, να σιάχνει τη ζωή της, όλο και πιο μακριά από χαρούμενα παιχνίδια, ολοένα και πιο κοντά σε προβλήματα που θα ζητούν λύση.

Μα τότε, μετά από εκείνο το μεγάλο διάλειμμα, ξεχασμένος ίσως πάλι σε κάποια θερινή κατοικία, ο Ντάνυ ο Σκυλάκης θα βρει μπροστά στο απορημένο βλέμμα του, μια άλλη μικρή, ας την πούμε Μελπομένη που θα έρθει για να συνεχίσει το παραμύθι της ζωής μας. Κι εκείνη θα του δώσει, μαζί με ένα νέο όνομα, ξανά την δέουσα προσοχή.